

DİNARA MƏLİK –

16 noyabr 1988-ci ildə Qızılordada doğulub.

“Şabıt” Uluslararası Şeir Yarışmasında ödül qazanıb.

“Gülün qönçəsindəki məktublar”, “Qəlbimdəki mələyim” adlı şeir kitablarının müəllifidir.

***

Haqq versə

şeir yazardım
göz qırpmadan.

Hey, məğrur,

hey, dəyərlı, yaşlı əsr!

Varlığımndan əl çəkə bilmirəm.

Hər kəsi heyran edərək

şeir yazardım.

Dağları da, bağçaları da

ətrə boğardım.

Qazanımı qələmə dəyişdirib

dolaşardım geniş çölü.

Hey, şeir,

sən,

bu qədər ağ ola bilirsənmi?
Gedəkmi, gedəkmi uzaqlara?
Sən nəfəsdə
qəlbimdə yer tapıb qalarsanmı?
Ocağında buraxıb yoldaşımı, uşağımı,
qucağıma sığdırımmı çölləri?

Yolun yarısından qayıdıram.
Ay, tövbə! –
Gündüz
könlümü aldadır
yalancı bəxt.
Məni boş ver.
Şeir necə qorunacaq?
Göyüzünü yalnız xəyal edərək,
O,
bugün çox ağladı...

***

Şəhər məni
şamlarıyla aldadır.
Bu şəhərdə ar yoxdur.
Işıqların gözləri hüznü,
könlümü heç sevindirmədi.
Bu şəhərə sevgi lazım deyil,
Duyğularım soyuq qarı dolaşır.
Bir dostum duyğudur, könlümü ağladır.
Bir dostumsa uğursuzluğuma sevinir.

Yanımaq insana aiddir.
Bu şəhərə

mənim kimi darıxan
bir insan gərək deyil.
Bu şəhərə hərarət gərəkmiş, –
səhra misali.
Ana yaratmış uca Tanrı.
Ağappaq qarın yalnızlığını anlayıb
qırmızı çiçəklər tumurcuqlanar qışda.

Bahar yoldaş olsa payıza,
isti yay gəlib, dekabrı arayar.
Bu fəsillər birləşməz heç bir zaman,
Bu səbəbdən bizim qədərimiz ayrıdır.

Bizim şəhər bəlkə bundan soyuqdur?
Sizin şəhər bəlkə bundan yaxşıdır?
Marağımı hiss edirsən, canım sınır tanımaz,
Xəyalımı qıfıllamaq lazımdır...

***

Barmaq ilə barmaq danışib,
bədənlə bədən uyuşub.
Dərinə gedib boğuldum.
Gözüm gözünə bağlı.
Qəlbən anlaşıdıq.
Biri soruşarsa, söylə:
“Qız yox, mənə Şeir aşiqdir!”
Dodağın dodağıma nazlanıb,
yolunu tapıb yandıracaq.
Nəğmə olub yüksəlmək üçün
insana bir az kədər gərəkdir.
Səssizliyimlə çəkişib
kədərimi yoxsulluğun bitirdi.

Gecənin səbri qurtardı.
Hisslərin ağlı çaşdı!
Qəlb qəlblə anlaşıb
soyumadan isinməkdə...
Çiçək açmış
qızılgül ömrü solub...
Dabanım yerə dəymədən
küləklə birlikdə gedərəm.
Çəkilərəm dəniz kimi.
İşığa qarışıb gözlərim...
...Yerin üzünü nur imiş,
Yuxu sanırdım... diriyəm...
Dünyanı öpürmüş kimi
gözəlliyin kirpiyini qırptı.

* * *

Damlaların çiyinə sarılıb
mələklər düşür göyüzündən...
Günəşin qurubu dünəni gizlədib.
Yer üzündə yeni həyat başlayıb.
Yağış... yağış...
Üzümü çevirirəm.
Qucaq-qucaq xəyallarım kəsildi...
Kimsə qəzəblidir,
“Sən gəldin, deyər” hirsələnib...
Həyat bir nöqtədə dayanır.
Səssizliyin qucağında gizlənmişdir.
Payızı çətirsiz qarşılıyıram.
Yalanın sehirləyici köynəyi
yarpaqlarla birlikdə yuyulmuşdur.
Damlalar işıqla bəzənir.
Yağış olub, şeir içində oynadım...

Yerə deyil, çiçəklərə qonmaq istərəm...
Payız kimi qarşılıyım sabahı..?
Günəş gözündə bahar uzaqlaşaraq getdi...
Yarpaqlarını yerin dibinə verdi...
O, sonuncu dəfə yudumu budaqları?
Bir zaman mərhəmət olaraq gəlmədik.
Sevməyi, dayanmağı gec öyrəndik.
Bəlkə təbiətlə uyğundur insanlıq.
Fəsil bitərsə, bəlkə gecikərik...

(Rəsmiyyə SABİR çevirib)

